

Kort reisverslag van mijn reis naar Suriname.

Maandag 12 januari ben ik samen met Roël Lugard (vader van Venny uit groep 5 van Het Baken) om 12.15 uur met het

vliegtuig vertrokken naar Suriname. De vliegreis duurde ongeveer 9 uur. We kwamen in Suriname aan om 21.05 nederlandse tijd. Surinaamse tijd was 17.05 uur. Toen we het vliegtuig uitstapten leek het wel of we een sauna binnenstapten. Heerlijk warm dus (vond ik). Het was ongeveer 30 graden. We werden afgehaald door familie van Roël, bij wie wij ook zouden logeren totdat we naar het binnenland zouden vertrekken. Het viel mij onderweg op, dat alles zo groen was. Had ik niet verwacht in zo'n warm land.

Dinsdag 13 januari moesten we ons eerst melden bij de vreemdelingendienst en hebben we bij het hoofdkantoor van de KLM onze terugreis herbevestigd. (Je weet maar nooit.) We hebben die dag nog een pakket, dat we via de luchtpost hadden verzonden, opgehaald. Ook hebben we navraag gedaan of er pakketten van het schip waren binnengekomen. Dit was niet het geval, dus afwachten maar.

Woensdag 14 januari zijn we Paramaribo even in geweest, we konden toch nog niets doen. Ik had mij Paramaribo wat rijker voorgesteld. Er waren wel wat nieuwe gebouwen, maar het merendeel is toch oud en sommige ernstig in verval. Echt zonde, want er zitten prachtige historische gebouwen tussen. 's Avonds was er naar ons logeeradres gebeld dat de dozen via de scheepsvracht waren binnengekomen. Mooi zo.

Donderdag 15 januari om 06.00 uur opgestaan, want we moesten om 08.00 uur al in Nieuwe Haven zijn. Douane voor scheepsvrachten. Daar stonden de resterende 17 dozen te wachten om opgehaald te worden.

Vrijdag 16 januari. Eigenlijk hadden we vandaag naar het binnenland zullen vertrekken. De moeder van Roël is ziek en verbleef daarom al een tijd in Paramaribo, maar wilde graag terug naar haar dorp. Wie zijn wij om dat tegen te houden. Er moest voor haar het één en ander

geregeld worden voordat ze mee kon, zodoende hebben wij ons vertrek een dag uitgesteld. Wel zijn een stel familieleden die ons zouden helpen, vandaag vertrokken met een aantal dozen en bouwmaterialen.

Zaterdag 17 januari. Vandaag is het dan zover. Op naar het binnenland. Nieuw Aurora. Gelukkig had familie van Roël een aantal auto's ter beschikking gesteld om ons naar de

rivierhaven te vervoeren. Dat scheelde een hoop stof happen. De jongens die achter op de wagens zaten, om onder andere de lading in bedwang te houden tijdens de rit, waren bij aankomst bij de rivierhaven helemaal rood van het stof. De rit duurde ongeveer vier uur. Prachtige natuur. Bij de rivierhaven moesten we nog even op de boten wachten die ons naar Nieuw Aurora zouden brengen. We hadden drie boten besproken, maar er kwam er maar één. Toen hebben we nog een andere

bootman aangesproken en kunnen regelen dat hij ook voor ons zou varen. Dus uiteindelijk twee boten (mensen en lading voor drie) volgeladen en vertrokken. Stroomopwaarts en we lagen lekker diep in het water. In de boten kon je met twee personen naast elkaar zitten en ze waren denk ik wel een meter of acht lang. Het water in de rivier stond niet erg hoog, omdat het nog niet veel geregend had. Bij de stroomversnellingen moest iedereen dan ook uitstappen

en over land, door het oerwoud, over de rotsen, langs het strand verder lopen, om vervolgens voorbij de stroomversnelling weer in te stappen. De jongens en mannen moesten trouwens helpen om de boten over de stroomversnellingen te helpen. De boten waren zo zwaar beladen dat ze over de in het water liggende stenen getrokken moesten worden. De boottocht vond ik een geweldige ervaring, ook spannend en alweer die

schitterende natuur. 's Middags om twee uur (om ongeveer half elf waren we uit de rivierhaven vertrokken) kwamen we aan in het dorp. Een warm welkom, zeer vriendelijke mensen. De boten werden uitgeladen en ik werd naar mijn logeeraf adres gebracht (bij een nicht van Roël). We hebben diezelfde middag al met een heleboel mensen kennisgemaakt en gesproken over ons doel in het dorp. Iedereen was razend

enthousiast. Vooral naar de computers.

Zondag 18 januari. 's Morgens om zeven uur al begonnen met uitpakken van de dozen. Er was een grote (markt)kraam gemaakt om alle kleding, schoenen en speelgoed uit te stallen. Om kwart voor negen naar de kerk gegaan (de dienst begon om negen uur). De dominee hadden we zaterdag al gesproken en vond het een goed idee om de mensen na de kerkdienst op de hoogte te brengen van wat wij van plan waren. We wilden alle ingezamelde spullen niet zomaar uitdelen en voor Sinterklaas spelen. De bedoeling was, dat de mensen waarde hechten aan de spullen die wij voor ze hadden meegebracht. Ze moesten er wat voor doen. Hetzij in de vorm van hulpverlening, hetzij een kleine vergoeding te geven voor wat ze wilden hebben. De opbrengst kwam weer ten goede van de stichting (die was voor vertrek uit Nederland inmiddels opgericht, om in de toekomst meer te kunnen doen voor de schoolkinderen en de rest van het dorp). Toen wij uit de kerk terugkwamen, waren er al een hoop mensen in onze "winkel". Het was één grote chaos en kom daar maar weer eens uit. Er was namelijk afgesproken dat de winkel om twee uur open zou gaan. De dozen waren nog niet eens allemaal uitgepakt. Nou ja weg is weg en op is op. De mensen die netjes om twee uur kwamen waren dan ook teleurgesteld een beetje boos (terecht) dat er nog zo weinig keus was. Maar ja, ook voor ons was dit de eerste keer en natuurlijk gaat niet alles zoals gepland en we hebben er van geleerd om het in de toekomst anders aan te pakken. Intussen waren alle dozen uitgepakt en de spullen voor school apart gezet, de boeken voor de bibliotheek apart in een doos gedaan. Van de apotheek Stadsweiden had ik nog een pakket meegekregen voor de medische post. Van tandarts Bertram en orthodontist Krabbe had ik nog een aantal tandenborstels en tandpasta meegekregen voor de schoolkinderen.

Maandag 19 januari. Vandaag gaan we de spullen voor de medische post en de school wegbrengen. Eerst maar naar de medische post want de schoolspullen doen we na schooltijd. De artsen van de medische post waren zeer verrast dat ze deze spullen

zomaar kregen. Als ze zelf bij de overheid om spullen vragen kan er wel een jaar overheen gaan voordat er wat geleverd wordt. Het waren voor hen allemaal zeer bruikbare spullen en waren er even helemaal stil van hoe of dit toch mogelijk was. Het ging vooral om verbandartikelen, pleisters, pijnstillers, betadinespray, -zalf,

-creme. Precies wat ze nodig hadden. De medische post is een soort "huisartsen-EHBO"post. Ernstige zieken of zwaar gewonden worden doorgestuurd naar Paramaribo. Kun je je dat voorstellen ernstig ziek of zwaar gewond meer dan een halve

dag reizen per boot en met een vrachtwagen of busje voordat je bij een ziekenhuis bent? De allergenste gevallen gaan eventueel met een klein vliegtuigje. Er was namelijk een klein "vliegveldje" voor de "Flying Doctors" of ander hoog bezoek. Om één uur (na schooltijd dus) zijn we de schoolspullen gaan wegbrengen. De bedoeling was dat we per kind een pakketje zouden maken en de leerlingen van de klassen 5 en 6 waren op school gebleven om ons daar bij te helpen. Maar al gauw bleek dat het om 318 leerlingen ging in plaats van 260. En om voor 318 kinderen een pakketje te maken was onbegonnen werk. We hebben toen maar besloten om de spullen op school achter te laten en dat de leerkrachten zelf maar moeten beoordelen hoe de spullen het beste verdeeld of gebruikt konden worden. Misschien was het het beste om de spullen per klas te verdelen en daar te gebruiken. De ouders moeten daar overigens alle spullen zelf kopen, zoals pennen, schriften, potloden enz.. Plus dat ze nog eens schoolgeld moeten betalen. Het komt dus voor dat kinderen gewoon niet naar school gaan, omdat er geen geld voor is. Of dat kinderen op latere leeftijd pas naar school gaan, er zijn dus kinderen van bijv. 10 jaar die naar de kleuterschool gaan. De school en de inrichting van de school stelt werkelijk niets voor. Er zullen in de wereld ongetwijfeld plekken zijn waar de toestand nog schrijnender is, maar als je dit met je eigen ogen ziet dan heb je toch zoiets van, hoe is dit mogelijk. En de mensen zijn er op hun manier toch gelukkig mee (waarschijnlijk omdat ze niet beter weten). De lokalen zijn allemaal zo kaal als wat. Sommigen hadden er wat vooroorlogse platen hangen. De tafeltjes en stoeltjes waren allemaal

kaal en stukken eraf. Ik heb mij af zitten vragen hoe de kinderen op deze tafeltjes netjes konden schrijven. De planken in onze schuur zijn nog gladder afgewerkt dan deze tafels. De kleuterklas was werkelijk om te huilen. Ze zaten er met 46 kinderen (eigelijk teveel, dat wist de juf ook wel, maar ze kon geen kinderen wegsturen) tafels en stoelen dicht bij elkaar. En er was totaal niets voor de kinderen om mee te spelen of iets leuks te doen. De juf heeft ons laten zien wat ze wel hadden. Vijf grote vellen gekleurd karton,

daar moesten ze het hele jaar mee doen om te knutselen of wat ze er dan ook van wilden maken. Daar was geen bouwhoek, leeshoek, poppenhoek. Helemaal niks. Als de juf geluk had, was er kriet om nog iets op het schoolbord te tekenen, om zo de kinderen nog iets anders te kunnen leren dan alleen maar liedjes zingen. Op het schoolplein zijn ook geen speeltoestellen. Wat is dat? Ze kennen het gewoon niet. Spelen? Wat is dat? De meeste kinderen moeten na schooltijd thuis helpen, of op de kostgrondjes of op broertjes en zusjes passen. Maar de leerkrachten vonden het helemaal geweldig wat we voor ze hadden meegenomen en zouden proberen om alles zo eerlijk mogelijk te verdelen over de klassen.

Dinsdag 20 januari. Vandaag maar eens begonnen met het opzetten van de bibliotheek. Eerst alle boeken gesorteerd, een aantal boeken nog gereserveerd voor school. Ook die konden ze daar wel goed

gebruiken. Voor de bibliotheek was een leegstaand hutje klaargemaakt. Het hutje was tevens opslagruimte van spullen die nog niet "verkocht" waren. Alle boeken zijn voorzien van een sticker met nummer en geregistreerd op een kaartje. Ik heb voor de bibliotheek 196 leesboeken en 18 kleuterboeken geregistreerd. Een mooi begin. De administratie hebben we voorlopig zeer eenvoudig gehouden, omdat degenen die het moet gaan beheren ook niet de allerbeste schoolopleiding heeft genoten. De boeken zijn allemaal op nummer opgeruimd. De kaartjes corresponderen met de nummers op de boeken en zijn ook op nummer in mooie metalen kaartenbakken (van de SVB gekregen) opgeruimd. De kaarten hebben voorlopig alleen de titel van het boek gekregen. Als iemand dus een boek van de plank pakt, kan het kaartje erbij gepakt worden en een aantekening wie het bij zich heeft. De boeken mogen (nog) niet worden meegenomen naar huis, maar moeten in of bij de bibliotheek gelezen worden. Om voorlopig een goed overzicht te hebben. Als later het educatiecentrum is gebouwd, wordt ook de bibliotheek daar ondergebracht en kan een uitgebreide administratie op de computers worden bijgehouden. Er zijn al tientallen mensen bezig met de "computercursus". Alles blijft ook in beheer van de stichting, zodat er meer orde en toezicht op de spullen blijft.

hier nodig.

Woensdag 21 januari. Vandaag was een rustige dag voor de "organisatie". Ik heb wel geholpen om met de kruitwagen bouwstenen bij de rivier op te halen en bij de bouwplaats af te leveren en ik heb de vrouwen geholpen met water uit de "kreek" te halen, zodat er cement aangemaakt kon worden voor het storten van de fundering. Alles moet met de hand gebeuren, want er zijn geen machines of auto's in het dorp.

Donderdag 22 januari. Vandaag zou ik met een moeder naar het medische centrum gaan. Haar kind moest worden ingeënt. De inenting zou starten om tien uur en gaat op volgorde van binnenkomst, maar ze gaan pas beginnen als alle moeders aanwezig zijn. Wij waren er al om kwart voor negen, we waren niet de eerste maar zeker ook niet de laatste. Om tien uur was nog niet iedereen binnen dus nog maar wachten. Om

half elf gingen ze eindelijk beginnen. Wat een drukte met al die moeders en een hoop huilende kinderen, ze steken elkaar aan. Wij waren om twaalf uur aan de beurt. Goed georganiseerd dus. Ook hier kan het nodige gebeuren. 's Middags ben ik met diezelfde vrouw in een naburig dorp gaan kijken, een half uurtje lopen vanuit het dorp. In dat dorp was ook een toeristenkamp gevestigd. Het zag er keurig netjes uit. Er was ook voor een gedeelte stroom aanwezig. In het kamp was zelfs een telefoon. Dus direct maar even naar huis gebeld. Voor wie van rust en avontuur houdt een geweldige plek. Er worden boottochten georganiseerd en wandelingen door het oerwoud. Spannend!

Vrijdag 23 januari. Alweer de laatste dag in het binnenland. We hebben de meest noodzakelijke dingen gedaan die we moesten doen. Alles wat verdeeld of weggebracht moest worden is gebeurd. Tjide om de boel eens te gaan verkennen, voordat ik weer vertrek. We hebben een hele rondwandeling in en om het dorp gemaakt. Er waren twee winkeltjes. Niet te vergelijken met onze supermarkten natuurlijk, maar meer een eenvoudige buurtsuper, voor evt. wat rijst, suiker, olie enz. We hebben het "voetbalveld" gezien. We zijn het kerkhof over

gewandeld. We zijn bij de elektriciteitscentrale wezen kijken, die was al bijna drie maanden buiten werking. Volgens mij ook niet onbegrijpelijk als je de boel daar zag. Wat een oude vervallen bende. We zijn nog bij school geweest om wat video-opnamen en foto's te maken.

Zaterdag 24 januari. Om half negen vertrok de boot weer richting rivierhaven. Daarvandaan weer verder met een busje richting Paramaribo.

Het verblijf in het dorp zo bij de lokale bevolking heeft een diepe indruk op mij gemaakt. Iedereen was even aardig en vriendelijk. Overal waar je komt heeft men wel iets te eten of te drinken voor je. Ik heb dus genoeg te eten gehad, maar dat er weinig

voedingswaarde in zit blijkt wel uit het feit, dat ik in de twee weken dat ik in Suriname ben

geweest drie kilo ben afgevallen en ik was al niet te zwaar. Misschien een tip voor mensen die nog wat kilo'tjes kwijt willen. Ik heb in het binnenland dus in een hutje, in een hangmat geslapen. De eerste avond (we gingen iedere avond om ongeveer half negen slapen, want er was niets anders te doen in het donker) toen de deur dicht was en ik in mijn hangmat lag, hoorde ik buiten iets en vroeg aan de vrouw des huizes of er soms nog visite kwam, Nee dus, het waren de ratten die

aan de hut knaagden. Heel gezellig, maar je went eraan. Baden in de rivier was heerlijk. Het was net of je een warm bad instapt, niet te geloven. Maar ja, ik stond me te wassen (met bikini aan hoor) en naast je werd de was gedaan of er werd afgewassen. Twee meter verder stonden ze te vissen en de gevangen vissen direct schoon te maken. En ik ging dan nog m'n tanden poetsen. En een ander zat in het water te doen wat wij op de wc doen. In het dorp waren bij de hutten zogenaamde "privaten". Jawel, de poepdozen van vroeger. Een hutje met een gat in de grond en voor de dames een getimmerde verhoging, waar je op kan zitten en een plankje om het gat af te schermen als je klaar was. Ik had verwacht dat er een hoop vliegen zouden zitten, maar dat was niet zo. Ook vliegen hebben kennelijk grenzen. Ze verdragen een hoop, maar deze hoop niet. Maar ik ging toch liever hier zitten (er waren toch geen vliegen of andere insecten) dan met m'n blote gat in het bos, want daar weet je niet wat er allemaal in de struiken kruipt.

Zondag 25 januari. Een dag om even helemaal bij te komen van alle belevenissen.

Terug in de "bewoonde" wereld. Vandaag de koffer maar vast pakken, voor zover ik nog spullen heb om in te pakken.

Maandag 26 januari. Terugreis naar Nederland. Met de nodige vertraging en controles eindelijk om kwart voor acht 's avonds het vliegtuig ingestapt. Om negen uur steeg het vliegtuig eindelijk op. Dag Suriname. Ik heb een geweldige tijd gehad. Er moet nog een hoop (door de overheid) gedaan worden. Het is een prachtig land, mooie en vriendelijke mensen. Zeker de

moeite waard om nog eens terug te gaan.

De actie is zeer geslaagd en als we terug zijn in Nederland zullen we er zeker mee doorgaan, de mensen en kinderen verdienen het gewoon.

3 februari 2004

Gieni Schuiteman